

**JOVENTUT
CATALANA.**

BELL

Casa
Suprema
Pelai, 56

L'èxit dels aparells **BELL** es demostra a totes les llars.

Són sol·licitats preferentment per les recomanacions dels qui ja els posseeixen, els quals meravellats d'una recepció tan clara i perfecta no dubten un moment en fer l'elogi merescut d'aquesta gran marca **BELL**.

Místic i tònic

La terra gira entorn del sol. El dia succeeix a la nit i la nit al dia. Les estacions vénen l'una darrera l'altra, amb més o menys decisió, però sempre amb prou claretat per què l'estiu sigui estiu i l'hivern, hivern. La corrúa de les festes, agafada als fulls del calendari, també passa i repassa... Aquell qui té l'obligació d'escriure quotidianament no pot—ni vol—alliberar-se massa d'aquesta llei de rotació universal. Més aviat, si és de mena irònica, acaba per trobar un estrany plaer a sotmetre-s'hi rigorosament, és a dir, a fer un article nadalenc, cada cop que Nadal l'atrapa amb la ploma als dits i un article sobre la Quaresma cada cop que en llevar-se d'una taula magre ha d'ajupir-se sobre les quartelles impòlutes.

Aquest plaer al cap-d'vall no serà un aspecte del plaer humaníssim de vèncer dificultats, de superar obstacles?

Fer un article de Nadal que tingui un bri d'emoció o d'originalitat és relativament fàcil; qui és que algun cop no ha vist la famosa diada amb ulls especialment eternits o especialment irònics? Però fer cada any un article de Nadal que no sigui reproducció dels anteriors és ja una cosa més difícil, cada cop més difícil.

A primera vista sembla que sigui així, però a segona vista no ho és ben bé. Per que resulta que si les festes són les mateixes cada any, i la lletra amb que apareixen en els almanacs és si fa no fa idèntica, nosaltres que hem de celebrar-les o de veure com les celebren no som iguals, sinó diferents. I de vegades molt diferents!

No hi ha dos Nadals iguals, creieu-me. Ni dues Quaresmes, ni dos Sants Jordis.

Ni dos Sants Jordis! Això és el que, fet i fet, volia acabar per dir. El Sant Jordi d'enguany, no s'assembla gens al d'ara fa tres anys, ni, essent-li més germà, al d'ara fa un any. Observeu dins vostre i veureu que cap de vosaltres no pensa amb el Sant Patró de Catalunya de la mateixa manera que hi pensava en les altres diades que n'ha conegut. No és el mateix Sant? No són les seves imatges les mateixes? No l'hi vèieu, armat d'espasa o de llança, combatent amb el mateix braó el drac infernal? No és entrada la primavera i vinguda l'hora de les roses?

Sí, sí. Tot això és igual. El que no és igual és el nostre pensament i el nostre sentiment. Ni el català creient ni el que no ho és, poden pensar en el Sant de Capadòcia i en els bells símbols que era de llei adjuntar a la seva gloriosa festa, amb el mateix posat que hi pensaven temps enrera. Per què?

Per què el curs dels esdeveniments, de vegades amb dolcesa, de vegades amb violència, modifica, sense que ens adonguem, la nostra sensibilitat.

I precisament diria que la nostra sensibilitat d'avui és més madura que mai per assaborir la santa llegenda de Sant Jordi. Un Sant guerrer que deslliura una donzella, presonera d'un drac infernal, què voleu més? Al costat del seu delicat valor místic, té un excellent valor tònic. Meditem la llegenda del coratjós cavaller de Capadòcia.

CARLES SOLDEVILA

El número vinent de

JOVENTUT CATALANA

que sortirà dijous, dia 30, serà dedicat preferentment a

NOSTRA DONA DE MONTSERRAT

LA TEORIA I LA PRÀCTICA DE L'AMOR

Ah, beneïtones i beneïtons, qui en llegir aquest títol haveu cregut descobrir assota una mena de secret de fer-se estimar. Per això és convenient de fer atenció i distinguir els autors com a autors, més que els títols de les obres. I així en veure el nom d'un autor, per poc que el conegueu, ja sabeu si és capaç d'escriure el secret de fer-se estimar, o bé de dir, per contra, que no es pot donar, per què ai las! el posseïu quan l'haveu, àdhuc moltes vegades no volent-lo, i, ai las més encara!, no el trobeu, us fuig més lluny, quan el cerqueu.

Ara que som a la Primavera, i que tants poetes i prosadors canten l'amor per raó de la Primavera, perquè ara fruiten i floren els vegetals i animals; però ara que sento com mai consciència de l'amor, fins m'apar pecaminós de parlar-ne per raó de Primavera, perquè n'és raó animal i física només. Recordo que Agamemnon em digué que ja sabia jo què és l'amor, i jo li responguí, fa un any, que no ho sabia gaire. I és veritat, puix que saber-ne escenes, és no saber-ne, és haver-ne vist vestidures, les més belles o les més grolleres, però vestidures només, que tan poden encobrir l'amor més sant com el més bestial, i jo gairebé no recordava més que anècdotes d'amor, escenes: no m'havia detingut a explicar-me l'amor.

Hi ha en aquest món només un home com ideal d'amor per a cada dona? Hi ha només una dona ideal per a cada home? No! Adhuc en l'esfera més espiritual i més subtil, hi ha multiplicat de maridatges ideals.

Hi ha en aquest món, per a l'home sensible a l'ideal, a la justícia, a l'esperit només una causa que pugui apassionar-lo? No. Totes les causes d'un mateix mínim de justícia i espiritualitat poden apassionar-lo igualment. Qui diu causa diu professió, ciutat, nació, ciència, etc. Però l'home ha de lliurar-se a una, elegir-ne una, i fer-ne l'eix de la seva vida, si vol ésser fecund, i superar el costum i el caprici, i ésser digne. I, encara, en això de la dignitat, noresmenys, la voluntat tant sols és instrument, i no pot crear-la si no n'hi ha pasta.

Dignitat és fidelitat a la suprema elecció. La suprema elecció és determinada per la fatalitat, la pràctica i l'albir de l'home i de la dona.

L'honestedat, el sentit humà en la suprema elecció és condicionar el conjunt material a l'espiritual; les afinitats i conveniències so-

cial a les culturals, i les culturals a les espirituals. Les espirituals són les úniques definitives. Les espirituals no vol dir les religioses ni les morals. La moral i la religió poden ésser apreses i adquirides com la cultura. Però el grau espiritual és «inscrit» en el ritme etern i infinit, és natural, és humà, és íntim, pot ésser més o menys encobert o descobert, però no s'adquireix humanament, és anterior a la persona.

L'honestedat en els éssers elementals, fins en els més primitius, també existeix, i consisteix a preferir la condició menys grollera, o bé, a condicionar les afinitats més primitives a les menys materials.

El contacte, la proximitat personal, física, entre l'home i la dona produeix un intercanvi d'infiltracions i efluvis, d'emanacions recíproques que lliguen i uneixen i identifiquen materialment els dos éssers humans físicament fins a determinar l'impuls i desig de confusió, efusió, fusió i difusió que és l'amor. Els enamorats són instrument de l'instint del món de reduir diferències i crear diferències noves; però sempre naturalment, espontàniament, no mai per imposició. Vet aquí la pràctica de l'amor. Els éssers que no tenen realitat espiritual més forta que la física, la pràctica els administra, els fa ballar, els uneix i els separa, per què la pràctica cansa, la pràctica produeix el costum i el caprici.

Noresmenys és dolorós el desajustament físic per causes estranyes, per un allunyament imposat que té també els dos defectes d'exacerbar l'impuls emotiu i d'afeblir després els lligams o afinitats corporals de sentiment que el contacte havia produïts.

La vigoria espiritual, l'albir i la voluntat poden condicionar, evitar i salvar els efectes de la fatalitat i de la pràctica. I poden fer que l'home es serveixi i es valgui de les realitats externes que li ofereixin camí d'obrar i actuar i viure en harmonia i disciplina a l'esperit, i apartar les pràctiques contràries.

L'esperit té els cabells rossos o negres, la pell nacarina o bruna, els ulls blaus o castanys, el cos rabassut o esvelt; l'esperit no té cos, i pren totes les formes i colors que li serveixen i n'esdevenen per això simbolitzacions. L'amor dels principis és l'amor eterna, infinita, que cap forma ni cap color no poden vèncer. Vet aquí la teoria de l'amor: el grau espiritual sobre tot.

LLIBERTADA

MISSATGE D'AMOR

La flaire de les flors embauma l'aire i la fira de les roses és enguany tan concorreguda com sempre. Al peu del que un dia fou el Palau de la Generalitat, encara la tradició hi serva el seu lloc, i el poble va a la primavera fira de les roses, d'aquestes roses vessants d'amor i patriotisme. Encara les mares, acompanyades dels fillets, van a veure-la i fadrins i donzelles, en plegar del treball, van a retre homenatge al més gentilment heroic de tots els Sants i a comprar flors beneïdes amb l'alegria al cor i el somriure als llavis fill de l'encís i de l'amor que vessant de les flors, s'escampa arreu suau i acaroador com un bes suavíssim.

Però també en mig de l'alegria, la tristor hi és. Hi ha també qui sentint l'alegria dels altres en aquestes festes en que la joia regna, sent plorar son cor. Veieu-la, és una donzella que tota sola es confón entre la multitud, compra a la fira un pom de rosas rojes de vermell de sang, i després d'haver fet la visita al Sant se'n va soleta... per què en mig de tanta gent, sent la punyida de l'enyor: No hi ha com antany al seu costat l'amant que l'acompanyava. Deixa la fira i retorna a casa. Al pas de la seva figureta escaient, que flors que hi cauen! Aquestes, però, no són pas del lloc de les floristes, ni cap de les de la fira, fan una olor que vola i la seva invisible rojor s'encomana a les galtes d'ella. Ella, però, les escolta amb els ulls baixos; i amb el pensament ben lluny d'allà, vola que vola vers el seu aimador, el jovincel que sapigué enamorar-la, i compleix un deure imposat,

* * *

L'hora del correu, és l'única hora d'alegria pels soldats. Allí, allunyats de tot el que els parla de la seva terra, quan el correu arriba, tots esperen rebre aquella lletra estimada que els portarà flaire enyorada de la terra que varen

deixar un jorn. Allí, la mare, les germanes, la promesa, en aquells plecs dictats pel cor, hi posen tot l'amor que senten vers el seu estimat, i aquest el reb com un joiell preuadíssim, per què aquestes ratlles són el consol del soldat, quan en les llargues vetlles en que la son s'allunya de les seves parpelles, de massa enyorar, ls recorda i les viu amb l'esperança de tornar a veure'ls un dia, anc que la tardança sia tan cruel.

Al campament ha arribat avui el correu, i tothom s'ha apresat a recollir-lo.

Hi ha un jovincel que l'espera amb fretura, i també uns plecs sagellats arriben a les seves mans; s'aparta del grup dels seus companys que l'envolten, per què a l'obrir-les i trobar-se sol, li sembla que té més alegria, i amb les dues lletres a les mans, se'n va i assegut sobre una pedra les obre. L'una és de la mare, l'altre és de la promesa. La de la mare és amorosa com solen ésser-ho totes; la de la promesa és plena d'il·lusions i d'esperances, i a dintre el soldat hi troba una ofrena dolcíssima.

Ha trobat dins el sobre una flor marcida, que al soldat li ha fet llagrimejar els ulls, de l'alegria de tocar-la amb les seves mans. ...

M.ª TERESA GIBERT

PETITES PROSES

Sant Jordi

Cavaller que mates el drac, patró gloriós ...
... .., jo et vull cantar en eixa prosa; jo et vull oferir una flor, una rosa, que en mon jardí he cercat. T'ofereisc la de color jolieu, la que sols al contemplar-la, ja diu tot el que vull dir-te. Es roja com la sang que corre per mes venes i té la frescor de l'airet de primavera. Que bé estaria sobre el pit de la donzella que he somniada! Que bé li escauria la rojor de la flor sobre la brusa de seda! Més no, que les galtes d'ella envejarien el color de la rosa i també s'hi tornarien...

Pren-la, tu, cavaller de les gestes heròiques i ofrena-la a ella, com jo voldria fer-ho. Encomana a la flor la cremor del teu cos i fes que senti la nina de gràcia senzilla, de riure triomfant, la cremor en ses venes, en son pit i en son cor...

Fes que l'ofrena teva li sigui envejada per les altres donzelles i totes cuitin en l'esdevenidor a curullar-te de flors de mils tons miraculosos.

Cavaller que mates el drac, ensorra la llança! Que imperi arreu tot el bo i fineixi el dolent! Jo t'ofereisc del meu jardí de paradís la rosa més bella que Natura ha creada.

JOAN TRULLÀS RIERA

No és aquest el lloc apropiat per a fer una crítica ni per nomenar noms. No voldríem fer susceptible, però el fet literari d'aquests dies entorn d'un poeta jove i d'un crític jove també, m'ha semblat digne d'ésser comentat sense fer allusions per ningú i sols prenent peu de la feta.

La pseudo-crítica, en general—car considerem que hi ha crítica i pseudo-crítica— a Catalunya, ha patit el mal de la rebentada sistemàtica, o quan no, de donar peixet, com vulgarment es diu. Les amistats o les simpaties personals han influït poderosament en molts dels nostres crítics, i moltes vegades la pressió intel·lectual que el comentarista ha rebut de l'amic autor per contra-cop la rep l'autor inconegut personalment. Així alhora que una justificació té una explicació: la poca tradició i equilibri intel·lectual que regna entre nosaltres. Tot quan farem per aconseguir-ho creiem que serà poc. Hem de treballar incessantment perquè una equanimitat intel·lectual sigui la nota comú entre nosaltres.

El que per qualsevol raó no podem dir, callem-nos-ho. Mai la nostra boca s'obri per a la paraula insincera, ni la nostra ploma escriui el que no pensem. Hem d'ésser verídics en nostres afirmacions i sincers en nostres apreciacions. Especialment en un jove escriptor, una pseudo-crítica inexacta o despietada, pot influir moltíssim.

No hem d'ésser partidaris del «bluf» a l'americana, sinó d'una propaganda lògica i racional. Cap mira d'amistat, de patriotisme o tan sols de simpatia intel·lectual ens faci ésser exagerats o injusts. No perquè una obra, una producció, una actuació sigui d'un compatriota nostre l'hagi'm d'alabar-la, incensar-la, enlairar-la a ultrança. La intel·ligència té les seves revenges, i una d'elles és el ridícol. Precisament un jove escriptor francès uns dies enrera mig irònicament hem preguntava si un dels nostres crítics—i no era pas literari—era andalús.

J. M. BORONAT RECASENS

RECORDEM:

—La interessantíssima conferència que l'eminent catalòfil Adolf Falgairolle donà a l'Ateneu Barcelonès, que tan interessants comentaris fa a «La Publicitat» sota el pseudònim de «Le Critique sans influence».

—La conferència que Josep M. Trias de Bes donà a l'Acadèmia de Dret de la Congregació de la Immaculada i Sant Lluís Gonçaga.

—El conjunt d'exposicions de pintura que

hi ha a les Galeries Laietanes, especialment les del plorat Isidre Nonell i les de F. Prunç i Josep Nuri.

—Les sessions del «Teatre dei Piccoli» que al Goya aquests dies s'han vingut celebrant. Així com les sessions de Balls Russos que ens té promesos l'empresa del Liceu.

—L'exposició Mompú a les Galeries Dalmau que revela una forta sensibilitat inquieta i ardida.

—La bella novel·leta d'En Tomàs Roig i Llop «El butxió», publicada a «La Novella d'Ara».

—La nova demostració que aquests dies s'ha pogut comprovar del molt que interessien a nostres coterranis intel·ligents les qüestions de política estrangera.

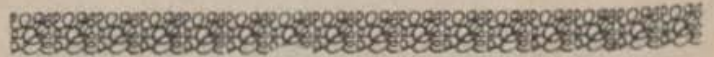
—El llibre de poesies de Ramon Serra Tòneu, «Fruits Tardans».

—La conferència que organitzada pels Amics de la Poesia donà el literat alemany Herr Arnim T. Wegner tractant sobre «La poesia alemanya actual».

—Els llibres pròxims a publicar-se de J. M. Lòpez-Picó i d'En Pompeu Fabra, pel editor Joan Sallent, de Sabadell.

—La publicació que En Bonavia ens ha donat sobre el nostre teatre vuitcentista, tot desitjant que serveixi aquesta obra d'esperó per a tasques més grans.

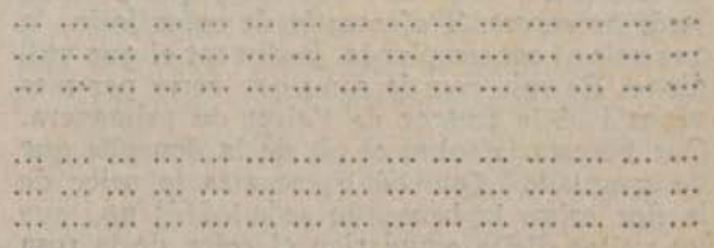
—Els articles que Joan Crexells ha publicat aquests dies a «La Publicitat».

ABRIL

Per abril, poderós, passa Sant Jordi
i el seu corcer renilla fortament.
Les roses s'han desclòs, els cors bateguen
i als llavis neix la flor d'un jurament.

Arborant més encara la flama viva
que fa tant temps que crema en nostre pit
ens infón un daler de lluita aspriva
que satisfagui tot l'ardent neguit.

JOVENTUT CATALANA

El nostre gloriós Patró nasqué a Capadòcia, de noble llinatge, i fou cavaller a Roma, en temps de Dioclecià. Ocupà, ja als vint anys, un càrrec tan honorífic com era el de *Tribunus militar de la guàrdia imperial*. Jordi era cristià. I quan l'emperador empenyé amb tota fúria la persecució contra l'Església, ell no s'amagà de recriminar-lo, per més que els seus amics li recomanessin prudència. No era pas que desconexés la brutalitat de Dioclecià, el qual era home capaç de sacrificar el millor de sos amics en un moment de malhumor. Més d'una vegada havia descarregat les ires imperials sobre els seus mateixos predilectes i afavorits, quan eren cristians. Precisament perquè sabia tot això i veient propera la seva hora, s'apressà a distribuir les seves riqueses als pobres i donar la llibertat als esclaus, arreglant totes les seves coses de la millor manera. No era pas home que s'acovardís: preparades totes les seves coses, escometé de dret l'emperador, advocant pels innocents cristians i reclamant per ells almenys la llibertat, ja que això en res perjudicava. *Pensa en ton pervindre*, li digué maniyagement Dioclecià. El sant jove anava a contestar, però

Sant Jordi Màrtir Patró de Catalunya

el furor més encès s'apoderà de l'emperador, i manà tancar-lo a la presó, lligat de peus i amb una grossa pedra damunt el pit.

Són inexplicables els turments variats i llarguíssims a què fou sotmès aquest sant, nomenat *gran màrtir, príncep i corifeu de màrtirs*. Un dia demanà per veure els déus falsos del temple. Dioclecià, creient-lo convençut i pensant que faria sacrifici a sos déus, reuní el Senat i el poble per a presenciari el que ell creia son triomf. Totes les mirades es fixaren en el màrtir, quan aquest, acostant-se a l'ídol, estengué la mà i, fent la senyal de la creu, li preguntà: *Vols que et faci sacrifici com a Déu?*—*Jo no só pas Déu*, respongué l'ídol; *no hi ha altre Déu que el que tu prediques*. I sortint de llurs boques ídols terribles, els ídols caigueren desfets en pols. Això fou

causa de què fos abreuiat el martiri del Sant tallant-li el cap, puix tant els humiliava i confonia fent confessar la veritat als mateixos déus falsos. Aquest martiri tingué lloc l'any 303.

Sant Jordi fou, doncs, un cavaller complert, ple de valentia. Vulguem també ésser nosaltres ben plens de valentia en practicar i en confessar la nostra santa fe cristiana.

Sant Jordi triomfant

*Bella princesa empresonada
quin dol que hi ha en el teu mirar.*

*.
tens el posat i el bell parlar.*

*Dins de la torre desolada
ta gran bellesa veu's marcir.*

*Un drac ferotge és a l'entrada
que t'urparà si vols sortir.*

*Té la mirada tota encesa
de gelosia i de rencor.*

No vol que vegin ta bellesa,

no vol que et tingui ningú amor.

*Finestra enfora si t'aboques
t'escup la fera el seu veri :
si amb els teus clams ajut invoques,
amb un bramul no ho deixa oir.*

*Bella princesa empresonada
quin somniâ en els temps d'abans
quan de tots eres festejada
i els reis et feien besamans.*

*I ta paraula era oïda
de tants de pobles com hi ha al món,*

*i el rei més alt t'havia ungida
amb un petó immortal al front.
Mes si el passat l'esguard s'emporta,
el cor s'emporta l'avenir:
una clamor se sent prou forta
que la captiva pot oïr.*

*Semblen cançons de la vellúria;
potser són himnes del present...*

*Es la remor de la boscúria
quan de nit passa un cop de vent?...*

*O bé és l'onada quan arriba
portant al sí la tempestat...*

*A dins del cor de la captiva
una esperança ha clarejat.*

*Es com després de la nit bruna
que el sol s'aixeca resplendent
i la claró es llença tot d'una
dins les tenebres del torrent.*

*Entre les boires lluminoses
veu la princesa el bell demà.
Quan els rosers s'omplin de roses
blanc cavaller arribarà.*

*Nua l'espasa, braç enlaire,
devés el drac avença ardit.
Del primer cop esqueixa l'aire;
el segon cop l'hi esfonsa al pit.*

*Ja triomfant, la dama albira
i obre les portes diligent;
i mentre el monstre en terra expira
surt la princesa, resplendent.*

*Bella princesa alliberada
com guspireja el teu mirar!*

.

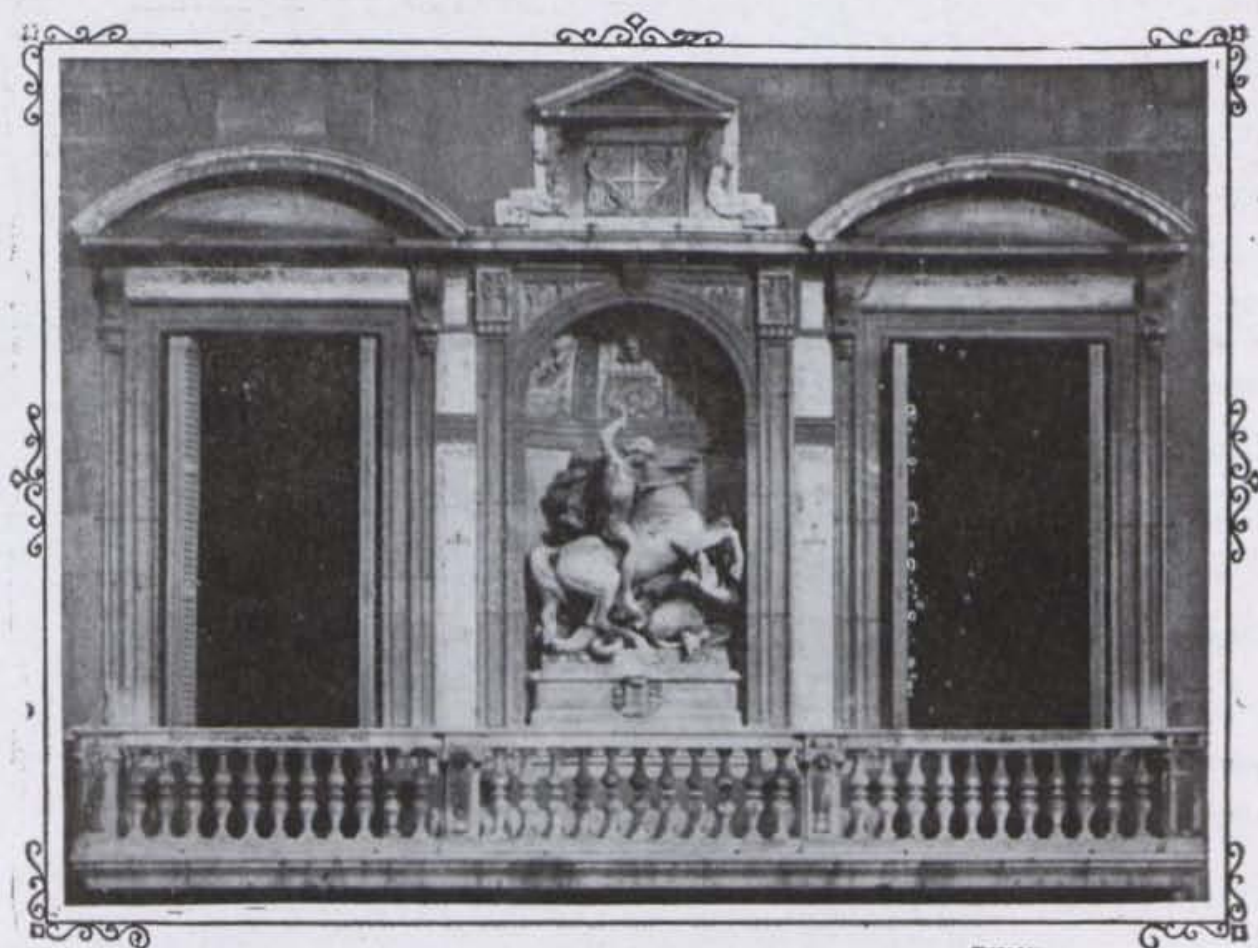
tens el posat i el bell parlar

*I ella de tu té l'alegria
perquè com tu a deixat el dol;
que la llegenda és profecia,
i el cor li diu que Déu ho vol.
Que vingui l'hora pressentida
que la llegenda reviurà...
Quan els rosers treuran florida
la profecia es complirà.*

JOSEP Me FOLCH I TORRES

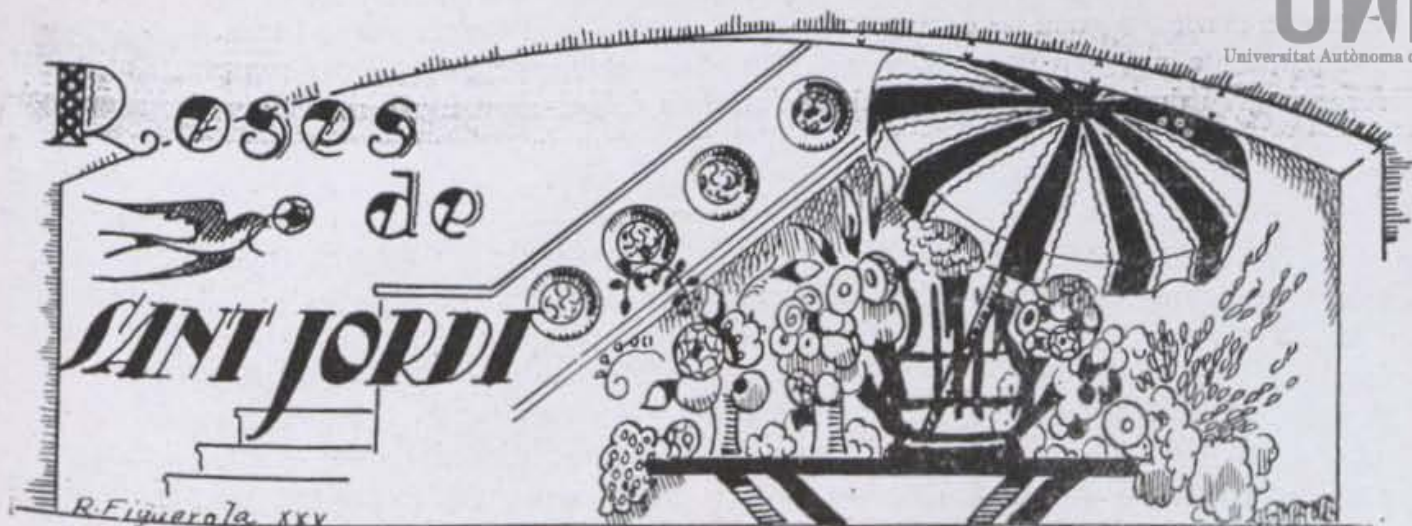
LA FOTOGRAFIA ARTÍSTICA

R. Figuerola

Dos detalls dels dos Sants Jordis que figuren en la Diputació de Barcelona

(Fotos. Carcassona)

Aquell matí, en el taller de modes de donya Isabel, totes les oficials varen arribar en retràs.

Era el dia de Sant Jordi; totes havien anat a visitar el Sant en sa capella i tornaven amb roses vermelles com ses fines galtes, comprades pel promès.

En els ulls clars o negres hi brillava l'alegria d'aquell jorn de primavera. Semblaven talment un eixam d'abelles. Va ésser impossible a la mestressa voler posar ordre ni silenci.

Pel balcó obert per primera vegada aquell any, un raig de sol joganer corria entre els dits manyosos de nina, les sedes, vels i puntes.

El crit agut i joiós de les orenetes emplenava l'espai, i les cançons punyien per sortir dels llavis rojos i juvenívols de les noies.

Sols la Roser estava trista.

Les companyes no trigaren en adonar-se'n.

—Què tens, Roser?

—Estàs trista, enutjada?

—Oi, i pàlida! No et trobes bé?

A tot anava ella responent que no.

—Com és que no portes roses, avui?

—Potser és per això que fas mala carona?

—Tonta, haver-ho dit, ja te'n donarem nosaltres.

Però la Roser seguia fent que no amb el cap, i amb els llavis tremolosos es mirà amb agraïment ses companyes.

—Mercès, no tinc res.

—Sí, sí, a tu te'n passa una. Si estàs a punt de plorar!

Efectivament, les llàgrimes brollaven ja dels ulls clar de la Roser.

I com totes l'estimaven per bona amiga i senzilla, totes cuitaren a consolar-la i voler saber el motiu d'aquella pena.

La gentil modista no es va fer pregar per obrir el seu cor oprimí.

—Ja us vaig contar com ens vàrem conèixer amb En Carles. Cada dia ens trobàvem pel carrer a la mateixa hora, ell cap al despatx, jo cap ací. Ell em mirava molt, jo el trobava simpàtic. I el dia de Sant Jordi, avui fa un any, va parlar-me per primera vegada.

Jo sortia de missa de la capella de Sant Jordi, i m'estava mirant amb admiració una parada de roses que hi havia a la portalada.

Ell es va atancar i em va pregar gentilment que li permetés d'oferir-me un ram d'aquelles roses tant formoses, doncs era la diada.

No sé com encara, me les vaig veure en les mans, i ell al meu costat devallant cap aquí.

Després, em va acompanyar moltes voltes. Fins que vàrem ésser promesos.

Sabeu també, els mesos de felicitat que he passat, el que vaig arribar a voler-lo, i les poques vegades que hem renyit, que aviat tornàvem a ésser amics.

Però eixa darrera ha estat per sempre. Ja fa un mes que no ha tornat. Sé que no passa pels mateixos llocs que abans, ni jo tampoc.

No hi penseu més, deixeu-me; fins avui, ja veieu que he sabut amagar el meu dolor. Aquest matí al veure eixes flors en les vostres mans i al recordar la diada, la més feliça de ma vida, no he pogut deturar les llàgrimes.

—Pobra nina!

—No hi pensis més, creu-me.

—Sí, Roser, oblida, no et devia voler gaire quan no ha tornat. A la sortida vina amb nosaltres; hi tornarem soles i et comprarem roses, això et distreurà.

—No, mercès. Són molt bones per mi, però avui no podria tornar a passar per aquell lloc, ni veure el bullici de la gent, l'alegria del cel, el perfum de les flors. Són records massa tristos, em farien massa mal.

Emperò a la sortida quan les companyes s'havien separat d'ella i es vegé sola en mig del carrer, un gran desig de reveure aquell carrer tant barceloní, rublert de floristes, aquella gran portalada oberta sols aquell dia, on encara hi haurien roses, s'apoderà d'ella, i gairebé sense voler, les cames li portaren.

Anava caminant fins parar-se davant d'una parada de roses vermelles com si fossin de vellut.

La sang afluí al seu cor; sentí que anava a esclatar en plors, i tancant els ulls anà a córrer, fugir d'aquell lloc, quan... se sentí aturada per una mà, i sentí una veu que li deia:

—Roser, Roser, per què fugies així?

—Oh! Carles, tu aquí?—féu amb veu tremolosa.

—Sí, el cor m'ha dit que encara m'estimaves i tornaries. No m'esperaves, tu?

—No, no t'esperava mai més.

—Doncs he tornat i per sempre, Roser, per no deixar-te mai. No maleeixis el dia que vàrem renyir. He pogut apreciar en eixes setmanes de separació el que el teu amor val per mi, he comprès que no em seria possible ja viure sense tu, i que t'estimo molt més del que jo em creia. Ara tan sols queda que vulguis perdonar-me i oblidar aquestes llàgrimes que entelen les nines dels meus ulls.

—Carles!

—I com ofrena d'amor—afegí més baixet—, que acceptis com l'altre any un pomell de roses. Vols, Roser?

I la Roser, el cor bategant de joia, agafà les flors de les mans d'ell, i sense que en Carles se n'adonés, ajupí el cap fins posar una besada en el càlzer d'una d'elles.

JORDI CASTEL

SANT JORDI

(Reproducció d'un boix de l'any 1700)

Façana de l'Església de Sant Just, a Barcelona, en una capella de la qual es venera Sant Jordi

HOMENATGE A GUIMERÀ

BERGA. — Un aspecte de les ballades organitzades amb motiu de l'homenatge a Guimerà que tinguerà lloc dies enrera.

(Fot. Obiols Compte)

L'ACTUALITAT DE LA PANTALLA

(SECCIÓ A CÀRREG DE P. J. FERRER MALUQUER)

NOVES DE L'ART MUT

- «Lliris entre la pols» és la darrera producció de Pola Negri.
- Abel Gance ha impressionat ja les primeres escenes del gran film «Napoleó».
- La «First National» prepara dos films importants: Un es titula «El món desaparegut» i l'altre «El mal necessari». Aquest darrer, interpretat per En Frank Mayo.
- En Rex Ingram ha contractat a Miquel Floresco per a la interpretació d'un paper en la pel·lícula «Mare Nostrum», en la que hi treballen també l'actriu Alice Terry i el conegut Antoni Moreno.
- «El meu fill» és la darrera producció d'Alla Nazimova.
- Aiximateix «La petita Anna Ronnie» és la darrera que ha interpretat la simpàtica Mary Pickford.
- Gastó Ravel començarà dintre de poc el film «L'advocat».
- Diu que cridarà força l'atenció la pel·lícula «Koenigsmark», quins protagonistes són Huguette Duflos i Jacques Catelain.
- Els operadors de Nordamèrica tenen un sou de 125 dòllars setmanals i els jornals sols són de quatre i sis hores de treball.
- Douglas Fairbanks i la seva muller Mary Pickford es diu que impressionaran una pel·lícula verament important.
- Leatrice Joy i Ernest Torrance treballen en la pel·lícula «Un modist de París».
- Una manufactura important alemanya ha començat la monumental pel·lícula «L'agonia d'un Imperi».
- Han assolit el títol envejable de reis de la pantalla durant el present any 1925, Tomàs Meighan i Bebé Daniels.
- Pola Negri es troba actualment a Polònia, al costat de la seva mare.
- La propera producció de David W. Griffith serà destinada a la Paramount i portarà per títol «Les penes de Satan».
- La «Fox Film Corporation» ha adquirit un espaiós terreny on hi serà construït un soberbi edifici-teatre de 18 pisos capaç per a

4.500 persones i quin cost total es calcula en quatre milions de dòllars.

FILMS SELECTES

«Terra promesa» ha estat estrenada. Es deïxen veure en aquest film, els avenços de la cinematografia francesa. L'assumpte és interessantíssim i la interpretació acurada. És d'una gran moral i hi ha escenes d'un sentimentalisme força arrelat. En aquesta nova producció, Raquel Meller i la seva germana Tina obtenen un falaguer èxit. Felicitem a la casa Verdagner per l'adquisició d'aquesta pel·lícula.

«L'Alarb». Un argument senzill de costums mores, però que esdevé interessant mercès a les disposicions excèntriques i a la sublim interpretació d'En Ramon Novarro i Alice Terry, així com a la direcció i decoració feta per Rex Ingram, fan que el públic vegi amb veritable atenció la pel·lícula. Pertany a la «Loew-Metro», de quina manufactura és concessionària la coneguda casa «Vilaseca i Ledesma, S. A.»

«El miracle dels llops» i «La casa de la Troya» han estat passades en els aristocràtics salons Pathé Palace i Reina Victòria, constituint un falaguer èxit dels seus concessionaris.

CURIOSITATS

Charles Chaplin i Sidney Chaplin, són germans. Jacques Catelain i Louise Wilson, marit i muller. Mr. Shenk i Norma Talmadge, casats també. Carthe Briant i Alla Nazimova, casats. Mae Murray i Charlie Murray, germans. Stelle Taylor i Lauretti Taylor, germans. Roscoe Arbuckle (Fatty) i Doris Deane, casats. M. Tourjansky i Natàlia Kovanko, casats.

PATHÉ - CINEMA

EL
SALÓ
DE
LES
GRANS
EX-
CLUSI-
VES

DIJOURS
23 D'ABRIL

ACONTEXEMENT
VERITABLE

KOENIGSMARK

La meravella cinematogràfica conceptuada com la més grandiosa creació del art mut francès basada baix la novel·la de

PIERE BENOIT
i portada a la pantalla per
LEONCE PERRET

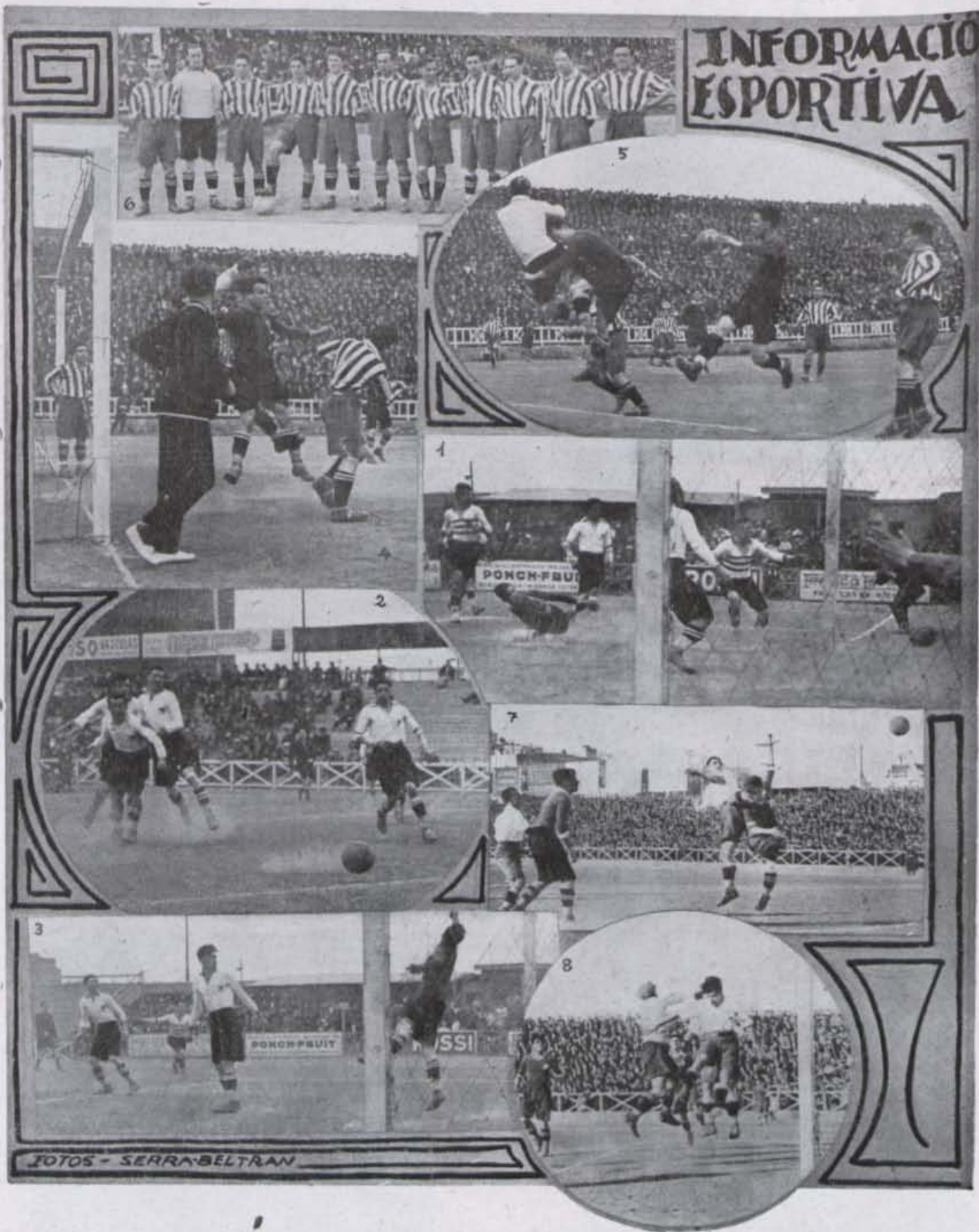

Pertanyent a la SELECCIÓ ÒPTIMA del programa VILASECA I LEDESMA S. A.

KOENIGSMARK

INFORMACIÓ ESPORTIVA

1, 2 i 3, Sans-Terrassa. Dos dels gols aconseguits pel Sans i una oportuna intervenció d'En Kaiser, mig ala terrassenc. — 4, 5 i 6, Barcelona-Atlètic. Dues intervencions d'En Barroso, esquivant les fulminants entrades d'En Samitier. L'equip madrileny. — 7 i 8. Del partit Europa-Olimpic. Dues magnífiques jugades d'En Castro, fent una passada i d'En Bordoï, salvant difícil situació.

EL CAMPIONAT PENINSULAR

Segueix en la darrera jornada, la marxa ascendent de l'equip blau-grana, encara que el partit no fos precisament dels que donen grans esperances per a l'avenir.

Moralment *handicapat*, sortí el Barcelona al camp, presentant-se sense En Planas i amb En Samitier malalt; una hora abans de començar el partit, es donava per segura la no participació d'aquest jugador en la lluita. Però amb tot i aquestes circumstàncies en contra, mai es podia suposar que el partit acabés amb una victòria tan difícilment alcançada, màxim, tenint un concepte bastant lleuger respecte al futbol madrileny i comptant amb l'eficàcia de les darreres exhibicions dels elements del Barcelona, enfront els uruguais.

Però el cert fou, que la duresa de joc dels madrilenys, contrarrestà el joc més científic i de més filigrana dels d'aquí, que amb una greu equivocació arbitral, vegeren difícilíssim el triomf que finalment pogueren obtenir.

L'àrbitre, un xic vert en partits de tanta importància, s'atabalà, i encara que féu una regular primera part, els crits del públic a algunes brutícies dels *atlètics*, feren que en el segon temps no n'encertés ni una per casualitat.

Així vegérem, com en un blocatge que féu En Platko, a l'intentar despendre's de la pilota fou carregat en evident falta per dos jugadors, que amb els punys el llençaren per terra dins la porta, mentre els jugadors blau-grana ni intentaven tan sols allunyar la pilota esperant el corresponent *faut*, que l'àrbitre no donà, concedint el gol que tan brutalment alcançaren els madrilenys.

La cridòria que s'armà fou de les que formen època, superant a la que hi hagué a la primera part, quant un jugador madrileny, que fou degudament expulsat, pujà a una llotja a estomacar a un del públic.

Allò que fou el començ de la *bronca*, durà ja tot el partit, essent aquest gol injustament concedit, la darrera gota que féu vessar el vas.

Sigui que l'àrbitre reconegués l'errat del seu fall al concedir aquell gol, sigui que es volgués captar les simpaties del públic, el cert fou que en una entrada un xic violenta, però sempre legal, que feren a En Samitier, donà un penal que sense fret ni calor valgué l'empat al Bar-

*DELS DARRERS PARTITS DELS URUGUAIS.
Una magnífica jugada de la devantera Nacional*

celona, aconseguint Samitier el gol del triomf en un magnífic cop de cap.

El primer temps havia acabat en empat a un gol, aconseguits per En Samitier i Palacios, respectivament.

Altre partit difícilment guanyat, fou per l'Arenas la seva primera semifinal amb el Celta, poguent eixir-ne amb una diferència mínima, amb tot i tenir camp i ambient favorables.

El llarg desplaçament de l'onze de Vigo, féu que aquests no poguessin donar tot el rendiment normal, presentant-se difícilíssim per l'Arenas el partit del diumenge que ve a Vigo, essent més que probable, sigui necessari un partit de desempat en camp neutral.

El Júpiter pogué aconseguir a Madrid, lluitant amb les desventatges del llarg viatge i públic i camp contrari, un honorable empat, que si bé no li dona una evident superioritat, és d'esperar que aquí triomfarà, adjudicant-se el títol de finalista.

TRES RONDALLES DE POBLE

E. ISERN DALMAU. Edicions Nàutica. Barcelona

E. Isern Dalmau, que acaba d'ofrenar-nos aquest llibre, se'ns apareix altra volta com un hàbil prosista, el qual, dotat d'una sensibilitat finíssima, enternida, ens parla de les coses de poble, i sobre tot de les bestioles de Déu, amb l'instint de les quals sap copçar virtuts i defectes, a través de llurs pròpies obres, sense necessitat de que elles mateixes s'avencin a contar-les.

La tècnica sensual, espectacular d'aquest empordanès, es plau en descriure anècdotes, berganteries dels seus herois, cercant a través d'elles llur calitat psicològica. No persegueix, com en les faules velles o els antics bestiars, finalitats moralitzadores d'exemplari. Les seves bestioles són menys pedants, més humils i per tant més simpàtiques.

Un retret gosariem fer a l'autor de «Solada de contes», i és que no fos tan gelós d'ell mateix, ni tan cruel amb els que d'ell esperen l'obra madura i abundosa d'un excellent prosista dels que tan ens manquen, i es decidís a conrear amb més intensitat l'art literari per la qual té una dotació indubtable.

LA MADRINA DE GUERRA

J. VILADOT PUIG

L'exquisida amabilitat del seu autor ens ha fet a mans aquest petit llibre de coberta sagnant, que escauria més en un quiosc que en una llibreria.

Ens ha sorprès de no trobar-hi el títol en català. L'hem llegit segurs de què ens explicaríem aquesta anomalia i no hem sabut veure'n el motiu enlloc. És que és una frase consagrada o intraduable? Si ho és, no ho sabíem, ni sabem explicar-nos el per què. Creiem que en català té una traducció perfecte i fins i tot popularitzada. Potser és que l'autor ha cregut que així el títol fóra més suggestiu i més vistós? Si és aquesta la causa, li censurem el reclam.

En començar, hem comprovat amb gran plaer, que es tracta d'una mà agíllssima en el maneig de la prosa narrativa. Hi dona sempre una graciosa naturalitat. Crea amb força habilitat situacions brillants, i estableix amb fortuna el contrast d'ànimes. En el diàleg, té moments felicíssims i resol moments difícils amb una compredora simplicitat. No oblida la psicologia, ans se'n val en trets d'una fina precisió.

L'Ernest i la Laura, e's protagonistes, són dues figures excellentment dibuixades. Ernest vehement, humaníssim punxat d'enyorança en son forçós exili, cerca un amorós consol. La seva juvenil tenacitat l'assoleix després de proves duríssimes que donen a l'autor ocasió de plantejar escenes d'inefable tendresa. Laura, en canvi, és tota assenyada, amorosament assenyada, prou malda en voler velar de cortesia l'amor que sent per Ernest, però el cor li falla. Amb quina emoció més noble és dita l'escena del ball! Amb quina viva dolçor és closa l'obra!

No sabríem objectar a l'autor—que sospitem jove—que no teneixi a escriure coses d'una tan viva actualitat. Hauria de cercar l'interès de l'obra més que aprofitar uns moments sentimentals. L'obra perfecta és sempre actual. Ho ha oblidat potser el nostre discret prosista? Cal no oblidar-ho, car la seva obra que ell ha escrit—no ho dubtem pas—mogat per sentiments nobilíssims, podria semblar a algú un truc literari o un intent comercial reproable. Que ens perdoni, però li diem en cordial consell i ens dol molt l'haver de dir-li.

Li pregaríem—i esperem que ens escoltarà—que procuri una major cura en l'escriure, no oblidant tant la gramàtica, sobretot la sintaxi.

Sincerament el felicitem i esperem d'ell noves coses que ens permetin de fer-ne un elogi més incondicional. Amb tan venturoses primícies tenim nosaltres deure d'esperar-ho i ell deure de donar-nos-ho.

QUESTIÓ D'HONOR

Novella per E. Batriu

Vens ací una novelleta catalana escrita en un estil correcte, elegant i desinvolt. L'argument no és res. Però la manera com és tractat fa sospitar fins al final que ha de passar alguna cosa que s'ho valgui. Una excesssiva preocupació moralitzadora sembla predominar, però, sobre la intenció literària, i una por innecessària d'espertar en el pròleg, augmenta la ingenuïtat de l'assumpt, encara.

No obstant, afirmem novament que una gràcil frescor en la manera de dir les coses, un agud instint d'observació i la prosa ben construïda i àgil de E. Batriu—boi fent-nos enyorar que no hagi esmerçat les seves dots indubtables en una obra més precisa i orientada—ens revelen un bon temperament de novel·lista, i potser encara de contista més pròpiament.

TRES
RONDALLES
DE POBLE

E. ISERN DALMAU

ELS
LLIBRES
QUE
REBEM

QUESTIÓ
D'HONOR

NOVEL·LA DE E. Batriu

ANIVERSARI DEL FOMENT DE LA SARDANA DE BARCELONA

I

El Foment de la Sardana de Barcelona ha celebrat amb multitud de festes el quart aniversari de la seva fundació. Un àpat, una excursió, una vetllada musical, una representació teatral a Romea i un concert al Palau de la Música Catalana: heus ací aquestes festes en què consistiren. I això descomptat les vuit ballades de sardanes que completaven el programa.

El sopar de germanor tingué lloc el dia de Pasqua al restaurant «Gran Metro». Una quarantena de comensals s'hi aplegaren. A la presidència recordem haver vist el president i el vice-president del Foment, el compositor Eduard Toldrà i els tres ex-presidents.

L'àpat transcorregué en un ambient de franca intimitat. En arribar a les postres no podien mancar els acostumats parlaments. El poeta Domènec Juncadella, actual president, el portà escrit en vers. Com que tenim intenció de donar-lo en un dels números pròxims ens abstenim de parlar-ne. A instàncies dels assistents digueren també breus paraules els qui havien ocupat la presidència del Foment de la Sardana de Barcelona en anys anteriors. Manifestaren estar satisfets que el Consell Directiu actual continués amb tanta perícia i bon zel la tasca per ells començada. Després parlaren els representants dels Foment de la Sardana de Sabadell i de Sans adherint-se a les festes commemoratives de la naixença de la primera entitat sardanista. El cronista fou també obligat a dir uns mots, que foren d'elogi per al Foment i els seus Directius, oferint a aquests les pàgines de JOVENTUT CATALANA, si els fossin mai necessàries. En Manuel Capdevila, finalment, féu una defensa del sardanisme contra aquells que demanen més activitat i menys dansa, no comprenent l'enorme tasca que amb la sardana es ve realitzant.

La festa acabà amb visques a l'entitat festejada.

L'endemà al matí es celebrà l'excursió a la «Floresta Pearson». Un cop arribats a tan bell indret, «La Principal de Perelada», aquella cobla que, al dir de Jeroni de Moragas, és per als moments que «el sol crema a través de les branques i l'ombra al fred fa lluir les cases», ens féu oír un ben triat programa. I, quina fruïció de contemplar nostra dansa dintre el marc més apropiat a ella: la Natura!

Per què no n'organitzeu més, gent del Foment, de festes com aquesta?

El mateix dilluns de Pasqua, a la tarda, l'eminent violinista Eduard Toldrà ens oferí un recital acompanyat al piano per E. Cusidó.

En la primera part executaren la *Sonata en re* de Leclair. Prou conegudes són la tècnica i el sentiment amb què En Toldrà juga el violí perquè intentem ara fer-ne l'elogi. Direm solament que els aficionats a la bona música passem, en sentir-lo, estones senzillament delicioses. I una d'aquestes fou l'audició de l'obra de Leclair. Integraven el segon espai del programa obres per a piano de Daquin, Schubert, Debussy, Sévèrac i Chavrier, a les quals hagué d'ésser afegida una *Dansa espanyola* de Granados. No obstant, no ens satisfien del tot l'execució d'En Cusidó. La tercera part (violí i piano) era composta, ultra tres sonets d'En Toldrà—*Soneti de la rosada*, *Oració al maig* i *Les birbadores*, l'últim dels quals fou repetit—per una *Romança en sol* de Beethoven, quasi tota de notes dobles per al violí; una aristocràtica *Cançó Lluís XIII* i *Pavana* de Couperin, i un *Preludi i allegro* de Pugnani, obra de lluïment per al mecanisme del violinista. Per calmar

els aplaudiments del públic fou executada fora de programa la *Precieuse* de Couperin.

I al vespre, per tal d'acabar la diada amb festa complerta, la companyia de Romea ens féu assaborir les delícies de «La filla del mar» i «El pintor de miracles». De la interpretació sols cal dir que fou d'aquelles a que els actors de nostre teatre ens tenen acostumats: excel·lentíssima.

No disposant de més espai, reservem per al número vinent de parlar del concert del dia 19 al Casal de la nostra música.

D.

Ballades de Sardanes. — Per avui, diada de Sant Jordi, audició de sardanes a càrrec de la Cobla «Barcino», organitzada pel Foment de la Sardana de Barcelona, que tindrà lloc a l'estatge d'aquesta entitat.

Espurnes d'or	Serra
La lluna riu	Serrat
Heròica	Casals
Enyorança	Morera
La donzella de la costa.	Garreta
La Ciseta	Toldrà

— Programa de sardanes per al dia 26, diumenge, a la Plaça de càla Ciutat de Badalona, a les onze del matí. Cobla «La Principal Barcelonina».

El bac de les ginesteres	Toldrà
Maria-Rosa	Lloret
Muntanyes del Montgó.	Vicens
La Festa Major	Morera
La viola d'or	Saderra
La illa roja	Pi

Per l'Hospital del Càncer. — Suscripció oberta a profit d'un «Hospital del Càncer» a Barcelona, que, organitzada per l'Agrupació «Cenacle Blau» de la Barceloneta, realitza JOVENTUT CATALANA entre els seus llegidors:

	Ptes.
<i>Suma anterior.</i>	59,—
Joaquim Andrés	1,—
Joan Godayol	1,—
Viola Boscana	2,50
Agustí Sanmartí.	1,—
R. Violan Simorra	3,—
<i>Total.</i>	67,50

(Continua oberta la subscripció a nostres Oficines, Consell de Cent, 261, pral., segona, i a la Casa Suprema, Pelayo, 56).

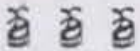

T. S. F.

*Els sords senten
per mitjà de la ràdio*

per

Josep BROQUETAS

No es tracta, naturalment, dels absolutament sords, ja sigui de naixement o per posterior inutilització absoluta de l'aparell audiu o del nirvi fònic i encara aquests poden arribar a *percebre* tot el que convingui pel procediment que més avall esmentarem, però d'això no se'n pot dir pròpiament sentir. Els que realment senten per medi de la Ràdio, són els anomenats *durs d'orella* en major o menor grau, és a dir, que si crideu prou us arriben a sentir, per poc que sigui.

Aquesta afecció no és gaire menys aflictiva que la sordera absoluta i és certament un gran avenç haver trobat medi d'alleugerir la desgràcia dels qui la pateixen.

La *Lliga dels durs d'orella* de Nova York ha estat la iniciadora d'aquest nou sistema que s'inaugurà fa poques setmanes en un important teatre del Broadway amb la representació del drama «Silenci» escollit expressament pel seu caràcter quiet i restret, ço que fa més interessant que els sords hagin pogut sentir-la. L'argument és el drama d'un home a punt d'ésser condemnat a mort per homicidi i que no vol demostrar sa innocència de por de comprometre una persona a qui estima. El seu «silenci» dona caràcter al drama.

Doncs a aquesta representació, les persones privades del plaer del teatre per son defecte d'oïda, prengueren seient amb els altres i ho sentiren tot tan bé com tothom.

Això fou possible gràcies a la instal·lació en el

teatre de poderosos amplificadors *public-address*, els quals permeten fer funcionar grans altaveus per adreçar-se a les multituds. La instal·lació fou feta per la Western Electric Co. i consistia en micròfons en l'escenari per recollir tots els sons que s'hi produïen, l'amplificador *public-address*, i en lloc dels grans altaveus, més de cent cascs telefònics repartits per la sala a disposició dels ocupants de les butaques. En aquests seients proveïts de telèfons s'acomodaren els espectadors sords i gràcies al potent so produït arran d'orella pogueren seguir paraula per paraula tot el que en l'escenari s'anava dient.

El gravat de baix representa una escena del drama «Silenci». En el primer es veuen alguns espectadors proveïts dels cascs telefònics. La senyora que té el programa a la mà és miss Anna Peck, Secretària de la *Lliga dels durs d'orella*, de Nova York, organitzadora de l'acte. El tercer gravat ens mostra una curiosa manera de dissimular el micròfon en l'escenari, col·locant-lo en el cistell dels papers.

Hem indicat al principi d'aquest article que també els absolutament sords poden *percebre* els sons per mitjà de la ràdio. Està per inventar encara, algun aparell que trameti directament al cervell vibracions elèctriques o magnètiques representatives de sons sense l'intermediari de l'orella ni el nirvi. No direm que això no sigui teòricament possible, però no havem arribat encara a tal perfecció. Però

per medi del sentit del tacte, hi ha sord-muts a Amèrica i Anglaterra, que han après a conèixer i entendre les paraules i la música senzillament posant els dits sobre el diafragma d'un auricular. És qüestió sols de pacient estudi i ço que uns quants han lograt, està segurament a l'abast de tothom.

Molts anys enrera, fou inventat un aparell consistent en una placa ressonant de cartulina o ebonita que sostinguda entre la mà i les dents superiors en posició curva, recollia les vibracions sonores i l'individu tocant la dita placa amb la punta de

la llengua les percebia i les interpretava. Amb aquest aparell anomenat *audífon*, alguns sords absoluts arribaren a interpretar perfectament les vibracions percebudes, tal com si les oïssin, però tenia el defecte de donar poca intensitat vibratòria. Desapareixia aquest defecte amb els amplificadors de ràdio que poden proporcionar a la placa vibrant una amplitud oscil·latòria tan gran com es desitgi (més gran durant l'aprenentatge, més petita després), obrint així un nou camp a les activitats de les persones mancades d'oïda i als professors de sords i muts.

CURSET DE RÀDIO

En el bobinat d'inductàncies és on més s'ha de procurar defugir les pèrdues per capacitat. Ja havem dit anteriorment que per evitar la resistència ohmica calia que el fil no fos massa prim. Ara ens cal advertir que per evitar la capacitat excessiva tampoc ha d'ésser massa gruixut. Efectivament, poc es guanya en augmentar el guisa del fil en un parell de dècimes de mil·límetre més quan ja és d'un gruix raonable, car degut a l'efecte de pell les corrents de ràdio passen per la superfície del conductor i aquesta no s'ha augmentat pas en proporció a ço que ha augmentat la massa del fil.

Un gruix excellent per tota mena d'inductàncies de recepció per ondes curtes és el comprès entre 4/10 i 6/10 de mil·límetre. Per bobines de poc compromís com són les de reacció, xoc, absorció i altres, es pot fins usar fils d'una o dues dècimes sens cap inconvenient. Les inductàncies on més es senten les pèrdues són el primari i secundari dels circuits d'antena i ressonància o sigui la part d'alta freqüència de l'aparell receptor.

Moltes formes de bobinat han estat proposades amb el fi d'evitar pèrdues per capacitat. Enumerarem les condicions desitjables que han de reunir per aconseguir això: Fil no massa gruixut, com ja havem indicat. Absència o important reducció de suports. Separació entre espirals. Supressió de vernissos. Absència d'aïllament en el fil. Allunyament de tot material sòlid de l'aparell com panel, base, condensadors, etc. Separació suficient dels fils d'entrada i sortida.

Fàcilment es comprèn que és molt difícil reunir totes eixes excel·lents condicions en una bobina, particularment en una construïda per l'aficionat. Però sens arribar a aquest desideratium hom pot apropar-s'hi força construint qualsevulla de les bobines que anem a descriure, cada una de les quals es distingeix per alguna de les qualitats enumerades.

Tenim en primer lloc la bobina cilíndrica construïda damunt un tub de cartró ben sec. El suport de cartró és d'ínfima importància com a material sòlid i usant fil recobert de dues capes de cotó i bobinant apretadament es pot evitar l'ús de vernissos amb el qual ja havem donat un pas vers l'eliminació de pèrdues. El fil cobert de cotó té l'aventatge sobre el cobert d'esmalt o de seda d'una menor capacitat entre espirals encara que aquestes es toquin, degut a la menor força dielèctrica del cotó i a sa major esponjositat que manté el metall del fil a major separació.

Una millora es pot fer en aquesta bobina consistent en bobinar dos fils alhora procurant quedin ben plans i quan un d'ells està ben subjectat per ambdós caps, es treu l'altre, quedant llavors la bobina amb ampla separació entre espirals.

Es pot suprimir del tot el suport de cartró procedint de la següent manera: Damunt un tub de cartró es bobina un cordill d'uns dos mil·límetres de gruix de manera que quedi el tub ben recobert. És subjecta aquest cordill per ambdós caps en forats del cartró i llavors es recobreix el tot amb un full de paper que es subjecta amb un xic de goma aràbiga. Això és el motllo sobre el qual es farà la bobina. Es prenen llavors quatre trossos de cinta aïllant d'electricista un xic més llargs que el tub de cartró i s'enganxen sobre el paper a igual distància l'una de l'altre i en sentit paral·lel a l'eix del tub. El bobinat es fa amb fil cobert de cotó de 6/10, en doble procurant que quedi ben enganxat a la cinta aïllant. Quan el bobinat és fet es treu un dels dos fils quedant l'altre en espirals espaiades i enganxat a la cinta aïllant. Llavors es dobleguen els trossos sobers de la cinta damunt el bobinat per acabar de subjectar-lo i desfent un cap del cordill que hi ha sobre el tub de cartró es va descaragolant. En virtut d'eixa operació el tub de cartró sortirà fàcilment després d'haver servit de suport i en la bobina sols hi quedarà el paper enganxat a la cinta aïllant, el qual serà fàcil d'arrencar. Tindrem així una bobina cilíndrica

amb espai entre espires i suportada sols per quatre tires de cinta aïllant, ço que és el mínim de suport sòlid que pot tenir una bobina.

Es un xic difícil de construir una bobina així, i per tant s'han ideat altres combinacions no tan complicades. Una d'elles és l'ordinària bobina *fond de panier* modificada així: Un cop feta, amb agulla i fil es lliguen perfecta-

ment els punts d'encreuament del bobinat de manera que aquest no pugui desprendre's en cap direcció i llavors amb estisores es talla el cartró per la part central i es van treient totes les aletes menys una que serveix de suport per muntar la bobina.

RADIOFIL

RADIO NOVES DE TOT ARREU

— UNA ESCOLA DE TELEGRAFIA SENSE FILS A MILA.—El 15 del proppassat mes es va inaugurar a Milà una Escola de Telegrafia i Telefonia sense fils.

Aquesta escola té per objecte perfeccionar els «amateurs» de T. S. F., així com preparar operadors per a la marina i l'aeronàutica.

— L'EMISSIÓ DE SERMONS RELIGIOSOS A MADRID.—A semblança dels sermons radiats per els protestants per medi de les emissores angleses, a Madrid s'han emitit sermons per religiosos catòlics per a satisfer bona part de radi oients així com contrarrestar els efectes de les propagandes insanes.

— LA PRIMERA EMISSORA A NORUEGA ES MOLT PROTEGIDA.—Instal·lada a Cristiania s'ha inaugurat una emissora de 1'5 kilovats de potència, la qual compta amb una protecció digna de tot elogi; dels deu mil habitants de la ciutat, set mil contribueixen al seu sosteniment.

— LES EXPOSICIONS DE RADIO A ITALIA.—Durant el mes de maig pròxim es celebrarà una important exposició comercial de radiotelegrafia a la ciutat de Florència.

— NOVA A FAVOR DE LES ONDES CURTES.—Des del mont Líbano (Síria), Mr. H. Koran en el seu observatori ha aconseguit rebre senyals quina longitud d'onda eren de 70 metres. Aquestes senyals eren d'una estació americana. Encara que poc més intens rebia la música i la paraula amb claretat.

— A l'obrir els seus establiments Ràdio LOT posarà a la venda el Gegant de la recepció; l'aparell més perfeccionat que es coneix al món, fabricat pels ingeniers de la Western Electric (Marca Bell). Aquest aparell receptor és el dupereterodin que ha donat la gran fama a la marca Bell. Funciona per medi de 6 làmpares, alimentades amb piles ràdio LOT. Rep perfectament les emissions de les estacions americanes com les europees amb quadre interior. És l'admiració dels tècnics per la pulcritud perfecta de la seva fabricació.

— EL DESCAPDELLAMENT DE LA RADIO ALEMANYA.—La radiotransmissió a Alemanya està alcançant una gran importància, com era d'esperar d'un país tant adelantat en les principals indústries del món.

Actualment, al llac de Kochelsee (Baviera), s'està muntant una gran estació quina potència serà de les més notables d'Europa, rebent-se molt bé des de nostra terra amb aparells de làmpares.

— UNA NOVA EMISSORA A LA PENINSULA.—Pel juliol s'inaugurarà una nova emissora Western «Bell» a Oviedo. Amb aquesta seran ja tres les emissores Western que funcionaran a Espanya.

— L'EMISSORA SUECA D'ONDES LLARGUES.—Amb certes reserves recollim la nova de que a Suècia està pròxim a inaugurar-se una emissora, de 1.800 metres de longitud d'onda. La seva finalitat és de-

dicar-se a les transmissions transatlàntiques. Estarà equipada amb dos generadors d'alta freqüència d'una potència de 200 kilovats.

— EL CONGRES INTERNACIONAL DE RADIO A PARIS.—El comitè internacional de ràdio constituït en 1923 ha organitzat el Congrés internacional que deurà celebrar-se a París del 16 al 26 d'aquest mes. Hi tindran representació 27 nacions per tractar els problemes de la ràdio en els seus variats aspectes legals dintre lo artístic, tècnic i comercial.

— EL CONCURS DE DIRIGIBLES AMERICÀ.—En el concurs de dirigibles que dintre poc es celebrarà a Texas, les grans aerionaus estaran proveïdes d'estacions emissores i receptors de radiotelegrafia per fer experiències entre uns i altres dirigibles i amb les emissores de terra.

— A ALEMANYA FUNCIONEN 14 EMISSORES.—A més de les 14 emissores que actualment funcionen a Alemanya, hi ha el projecte d'instal·lar-ne a Kiel, Dartmand, Stettin i Dartsfeld.

La de Dresde que aviat començarà el període de proves, ho farà amb una longitud d'onda de 292 metres.

— LA RADIOTELEFONIA XINESA.—Aquell país tant misteriós i cercat per les grans muralles que semblaven encloure-la en un anell per aïllar-la de tot progrés, també sent els entusiasmes per la radiotelegrafia. Els fills del Celest Imperi han aixecat unes grans torres als afores de Pekin per a instal·lar-hi una emissora que contrasta prop dels edificis de l'arquitectura pròpia.

— L'INTENS TREBALL DE LA RADIO MARITIMA.—De dia en dia s'intensifica el servei radiotelefònic entre vapors i estacions costeres. El vapor Magestic, de la companyia anglesa «Wite Star», va transmetre i rebre durant l'any passat uns 35 mil missatges equivalents a 750.000 paraules el que suposa unes 3 1/4 paraules per minut en cada viatge realitzat.

— LA RADIOTELEFONIA AL CAMP AMERICÀ.—Augmenta d'una manera insospitada la passió per la radiotelegrafia entre la gent camperola de Nordamèrica, segons una estadística feta pel Ministeri d'Agricultura. Efectivament, demostra aquesta estadística que existeixen actualment 370.000 aparells receptors instal·lats en les cases camperoles de tota la República, mentre que fa solament un any que el número d'aparells no passava de 108.710.

Per al camperol ianqui, aquesta meravellosa invenció del segle XX ha estat una veritable benedicció del cel. Ella no sols li dona beneficis fent-lo participar dels plaers espirituals de què únicament fruïen els que residien a la ciutat, sinó que també li proporciona altres aventatges de caràcter pràctic: Mitjançant els ben organitzats serveis d'informació comercial i vulgarització científica que el Ministeri d'Agricultura té establerts, el camperol ianqui viu constantment assabentat de tot el que passa a son país, trobant-se així en millors condicions per a saber tot el relatiu als seus productes del camp.

RADIOMÓN

LA NOSTRA DANSA

Amb motiu de la publicació de sis sardanes per a infants

Sempre he cregut que les obres destinades als infants presenten per a llur autor més dificultats que les altres. Perquè amb elles s'ha de portar a cap la creació artística, recordant que els infants «en la seva nua sinceritat no admeten sinó els francs ritmes de la simplicitat ingènua» per dir-ho amb paraules del mestre Millet.

I això no ho fa qualsevol; per compondre aquestes obres s'ha d'ésser un gran artista. Així veiem que la millor obra literària per a infants escrita en nostra llengua són «Les aventures d'En Perot Marsqufa, d'En Carles Riba, competent hellenista, poeta de primera fila, crític erudit, en totes les quals activitats excel·leix. Així N'Enric Morera, el gran músic, ha compost la seva «Col·lecció d'Or» i bon nombre de cançonetes, que ultra ésser una delícia són a propòsit per a la nostra mainada. I així d'altres, com Lola Anglada, Narcisa Freixes, etc.

Aquests han sapigut subordinar la inspiració a les formes senzilles que els infants demanen, però sense que aquella en desmereixés: han dit amb paraules sobries, amb poques línies, amb simples acords, el mateix que haurien dit, i potser no tan bellament, amb frases més ampuloses, música més atapeïda, dibuixos més complexes... En una paraula, han infós en obres materialment petites, una gran ànima. I ho han fet d'una mestrivola fuisó.

Però mantes vegades hi ha qui oblida que l'expressió ha d'ésser esclava del sentiment i no aquest de la plasmació material, i creen obres fredes, gens

abrandades pel foc de la inspiració, la qual potien suplir moltes voltes amb una certa dosis de romanticisme, que no essent sincer no cal dir l'efecte deplorabile que produeix. És aquest el cas d'un actual escriptor que havent trobat les ànimes dels infants fàcilment inflamables pel contacte d'obres romàntiques—motiu pel qual n'haurien d'ésser ben allunyats—se n'ha valgut per assolir una gran popularitat, al men ja sense raó d'ésser.

La vera popularitat, i per tant ben merescuda, és la que s'obté pel conreu de l'art en tota sa puresa, sense haver de recórrer a falsos artificis que dissimulin la manca d'una força de creació, amb la possessió de la qual seria innecessària tota ajuda per a la concepció estètica.

Fixant-nos amb l'obra que ha motivat aquestes ratlles (1), veiem que l'autor s'ha deixat endur massa per la idea que escrivia per a infants. I les sis sardanes se'n ressenten, naturalment. Encara que siquin d'una melodia bonica, hom hi pot notar una estructuració quelcom deficient. És constant la preocupació d'En Duran de fer música a l'abast de totes les mans, i aquesta preocupació fa que resulti perjudicada la perfecció de les sardanes. I quasi gosariem a afirmar que aquestes han estat ordenades segons la dificultat.

No gens menys, com diu Joan Llongueras en els breus mots que serveixen d'introducció, «és sempre d'alabar que hi hagi al món qui es recordi dels infants, i els procuri, amb amor, coses d'aquelles que es trobin al seu alcanç». Per això, malgrat tot, no podem menys d'elogiar la publicació de les sis sardanes d'En Joan Duran.

DANSAMOR

(1) JOAN DURAN. *Sis sardanes per a infants*.—Preu: 5 ptes.

Primer Concurs de JOVENTUT CATALANA

La Direcció de JOVENTUT CATALANA afanyosa d'estimular la col·laboració fotogràfica dels seus innumbrables lectors, amants d'aquesta branca d'art d'avui dia, ha obert un CONCURS per tal de premiar la col·lecció de 6 FOTOGRAFIES DE VISTES GENERALS D'ERMITES DE CATALUNYA, els concursants del qual s'hauran d'atendre a les BASES següents:

1.ª Les fotografies que es presentin a concurs hauran de tenir un tamany mínim de 9x12 o màxim de 18x24, directes o ampliades.

2.ª Hauran d'ésser presentades sobre paper *passport* i enganxades sobre cartolina.

3.ª Totes les fotografies s'hauran de trametre degudament embalades al Secretari del Jurat, a la Redacció de JOVENTUT CATALANA, Consell de Cent, 261, principal, 2.ª, havent de portar escrites al dors de les mateixes les referències necessàries i en lloc visible la signatura de l'autor.

4.ª Les fotografies premiades quedaran de propietat de JOVENTUT CATALANA, venint obligats els autors premiats a no reproduir les mateixes a cap altra publicació. Pel contrari, seran publicades a les planes de JOVENTUT CATALANA juntament amb els retrats de sos autors.

5.ª El plaç d'admissió finirà el 31 de juliol pròxim; passats quinze dies es publicarà el veredict.

6.ª Les fotografies no premiades seran tornades als seus autors, els quals si dintre un mes després del veredict no les han reclamades, perdran tot dret a reclamació.

FORMEN EL JURAT

President.—Rafel Garriga, enginyer i director de la revista *El Progreso Fotográfico*.

Secretari.—Ramon Rierola.

Vocals.—Jacint Rifà, Ricard Carcassona i el director de JOVENTUT CATALANA.

Barcelona, abril de 1925.

PREMIS

Primer	200 pessetes
Segon	150 »
Tercer	100 »
Quart	75 »
Cinquè	50 »
Sisè	25 »
Setè	20 »

PREGUNTES I RESPOSTES

En aquesta secció publicarem totes aquelles preguntes que ens vénen dels nostres cars llegidors, ja siguin de caràcter històric, literari, artístic o científic, qüestions d'actualitat, modes, lectures, labors femenines etc., etc., les quals seran contestades en aquesta mateixa secció pels redactors de la Revista o pels llegidors que, espontàniament, vulguin formular la resposta

(RESERVAT EL DRET D'ADMISSIÓ)

PREGUNTES

- 161.—*Francesc Palús*, de Lleida, desitjaria saber els quilòmetres quadrats que té Barcelona i els pobles agregats, com també els que té Madrid. També li interessaria saber el què signifiquen els mots següents: Karma, manvántara, pralaya i devachan.
- 162.—*Maria Antònia* pregunta: Es podria saber, si no fos indiscreció, el verdader nom del redactor que s'empara sots el seudònim de Feber? Altrament pregunta: Sóc del F. C. Barcelona, i l'altre dia vaig tenir una discussió amb unes amigues respecte al club més antic de Barcelona. L'una deia que era el Català i jo sostenia que era el Barcelona. Voldria contestar el senyor Feber aclarint-nos el dubte?
- 163.—*J. E. P. S.*, Arc del Remei, 2, 3.er, 1.ª, Barcelona, desitjaria tenir correspondència amb damisella per perfeccionar el català.
El mateix agrairà si hi ha algun llegidor o llegidora d'aquesta Revista que li pugui trametre la lletra de la cançó d'Apelles Mestres «Cançó de taverna».
- 164.—*Quatre Barres* agrairia que algun llegidor o llegidora de JOVENTUT CATALANA li trametés la lletra de la formosa sardana «El pardal».
- 165.—*Joan Montserrat* estimaria que algun lector o lectora de JOVENTUT CATALANA li digués el nom del dibuixant que es firma «Xiriniu».
- 166.—*Maria Rosa* desitjaria sostenir correspondència amb jove barceloní llegidor de JOVENTUT CATALANA, per tal de perfeccionar l'ortografia catalana. Serveixi's el jove interessat trametre la seva adreça per mitjà d'aquesta secció.
- 167.—*Kell* desitjaria saber l'adreça de *Francesc Platko*, porter del F. C. Barcelona.
- 168.—*Mary, damisella gracienc*, desitjaria saber l'adreça de *Cros*, davant centre del C. D. Europa.
- 169.—*El contista gentil* prega a les nostres llegidores i llegidors, li sigui tramesa per mitjà d'aquesta publicació, la lletra d'alguna de les millors poesies o odes cantant l'encís del mar mediterrani, nom de l'autor i on fou publicada.
- 170.—*A. Viadiu* (Comtal, 20, 2.0n, Barcelona), desitjaria tenir correspondència amb donzella catalana, per tal de perfeccionar el català, com de tractar de diferents temes.
- 171.—*Gerard d'Eovald Omer* sollicita se li digui l'adreça de l'artista americana *Petsy Ruth Miller*, les pel·lícules que ha interpretat durant la seva actuació d'estrella i si és veritat que sols té 23 anys.
El mateix pregunta: Existeix aquí a Barcelona alguna societat que realitzi viatges d'estudi vers les regions africanes i que accepti la cooperació voluntària, anant tot a càrrec de la societat?
Aixímateix li interessa saber el nombre exacte de sardanes que actualment hi han escrites.
- L'ordre en que es conegueren, noms dels seus autors i d'elles les que tenen lletra i no en tenen.
- 172.—*Maria Huguet i Aymerich* sollicita que es publiqui el retrat del professor *Jaume Farré i Vidal*, Director de l'Escola Catalana de Setmenat. La mateixa pregunta si l'ortografia que ensenya dit senyor és seguint les Normes de l'Institut d'Estudis Catalans.
- 173.—*Una llegidora* pregunta: Voldria fer-me un vestit. Com m'aconsellen fer-me'l? Curt o quelcom llarg?
- 174.—*Jaume Pons i Viladoms* ens interessa la publicació de l'ensenyança tècnica de puntejar la sardana.
- 175.—*Abel Sabadellés* diu: Ha vingut a les meves mans un segell que reuneix les següents característiques: Fons blau clar amb un bust, lletres blanques, diu a dalt, «Republique Française»; a baix «50 cts. Pasteur», i a un costat «Postes». Sobreposat i en lletres d'impremta en negre, diu: «Grand Liban 2.50 piastres». Podria algun amable lector o lectora dir-me en aquesta mateixa secció a quina colònia francesa pertany?
- 176.—*J. E.* pregunta si és possible assabentar-la si a Barcelona es venera en alguna església o capella la imatge de Santa Engràcia.
- 177.—*Pere V. Roca* estaria agraït de que se li digués si es publica alguna revista bilingüe en anglès-francès o anglès-espanyol i punt de subscripció. A més, interessa a alguna senyoreta que volgués fer pràctica en algun dels esmentats idiomes, o en català, trameti la seva adreça.
- 178.—*H. H.* voldria saber l'adreça del folklorista *Enric Vigo*.
- 179.—*Una muntanyesa bruna* ens pregunta si algun amable llegidor voldria donar-li un itinerari per a fer una excursió al llegendari monestir de Sant Martí del Canigó.
Al mateix temps sollicita la lletra de l'himne nacional francès.
També voldria que algú li expliqués que és «Metàfora».
- 180.—*Guillermina Pons* proposa que es publiqui en les nostres pàgines el retrat del senyor *Josep Maria Salas Julià*, de qui hem publicades algunes narracions.
També pregunta els veritables noms dels escriptor *Clovis Bimeric* i *Guillem d'Oloró*, tots dos d'«En Patufets».
La mateixa demana l'adreça de l'artista cinematogràfica *Leda Gys* protagonista de «Los hijos de nadies».
També desitjaria que algun llegidor li trametés la lletra de «Cançó de taverna», d'En Apelles Mestres i la de «Pilador d'ors», de Mossèn Cinto.
- 181.—*M. Tosca* pregunta els llocs on ensenyen de ballar la sardana. Abreviant li diem que en un dels números passats ho publicàvem.

58.—G. F. contesta les següents preguntes :

A la senyoreta *Na Rosa-Maria* li contesta que els mestres sardanistes són nombrosos, però els més coneguts són el mestre N'Enric Morera i En Vicens Bou, havent-hi d'altres com En Lamothe, En Garreta, En Manén, En Toldrà i d'altres, que no recordo, que podrien complaure-la si la lletra els hi escau. El més popular en matèria de sardanes, no cal dir que és el mestre Morera, director de l'Escola Municipal de Música, que es troba al Parc de Barcelona.

A la senyoreta *Núria de la Costa* li contesta el següent : a la primera pregunta, que el més correcte és llegir les paraules estrangeres que es troben en un llibre en el mateix idioma que està escrit el llibre. I la raó és ben senzilla : si vostè troba escrita una paraula en xinès, per exemple, en quin idioma pronunciarà la paraula si no sap el xinès? Doncs en el mateix en què està escrit el llibre. Si vostè no coneix el rus i troba una paraula rusa, també la pronunciarà en l'idioma del llibre, etc., etc. Molts creuen que fer el contrari del que dic demostra ignorància, però jo sostinc que no és més que una petulància, per qué per a fer les coses a mitjes més val no ensenyar l'orella ; i la ignorància consisteix precisament en demostrar ésser savi no éssent-ho.

A la segona pregunta contesta dient-li que Claris s'escriu sense accentuar la «i». La raó es troba llegint els millors historiadors que

no accentuen la «i» essent un d'ells En Francesc Manel Melo, portuguès, nat a Lisboa, qui per ordre del rei Felip IV va venir a Catalunya per ressenyar la guerra provocada pel Comte-Duc d'Olivares. En l'arxiu de la Corona d'Aragó podrà trobar més detalls sobre el particular.

A N'Esteve Burull li contesta que en català no hi ha més que un tractat de Composició i Harmonia del mestre N'Enric Morera. Tot lo altre és en castellà i altres llengües forasteres. El que això escriu s'ha dolgut diverses voltes de la manca de llibres musicals, a quin efecte pensa traduir-ne alguns d'extrangers creient que amb això sortirem guanyant tots. Al demés no puc contestar-li satisfactòriament.

A la senyoreta *Montserrat* li contesta que el senyor Alió va editar fa molts anys una obra amb totes les cançons populars catalanes, musicades pel mestre Pedrell, en la que es troben les cançons que demana. De dita obra en queden pocs exemplars, però tinc la convicció que el Dr. Carrasco-Formiguera, que viu al carrer de Negrevernís, que és un dels que té la dita obra, li deixarà copiar el que a vostè li interessa.

Patriamor queda complascut dient-li que les regles poètiques són iguals en tots els idiomes.

A *Una Maria barcelonina*, li contesta el que ha dit abans a la senyoreta *Montserrat*, referint-me a la seva tercera pregunta.

NOTA: Preguem als col·laboradors d'aquesta secció ens trametin en paper separat totes les preguntes o respostes, a fi de facilitar la tasca d'ordenació de les mateixes. ço és, que cada consulta que se'ns faci o resposta que trametin, sigui separada de les demés.

ALTRE: Es prega d'escriure en una sola cara al paper i anotar sempre els números de les preguntes a que's refereixin les respostes.

COL·LABORACIÓ ESPONTÀNIA

En {
Na {
que viu a _____ província de _____
carrer _____ núm. _____
tramet amb la present un original _____ (*) destinat a les
pàgines de JOVENTUT CATALANA, el títol del qual és _____
resposta definitiva d'acceptació contra el segell de _____ de _____
de _____
confiant rebre la cèts. que acompanyo.
de 192 _____
Signatura, _____

- (*) Versa
- Prosa
- Conte
- Novel·la
- Dibuix
- Fotografia

(Espai que emplenarà la Direcció de JOVENTUT CATALANA)

“ SECCIO REGALS ”

Dotzena llista dels que han tramès el butlletí i que se'ls remetràn els tres presents, oportunament i per rigorós torn, al domicili llur

1615	Matilde Gimenez, Barcelona.	1666	Isabel Pallejà Bala, Barcelona.
1616	Maria Valls, Barcelona.	1667	Josep Picas, Balsareny.
1617	Joan Solé Tornatò, Olost de Lluusanés.	1668	Rosa Ferrer, Cardona.
1618	A. Barceló, Ripoll.	1669	Inés Pons, Barcelona.
1619	Melció Arnangué Fabré, Barcelona.	1670	Josep Riera Escudé, Ametlla de Merola.
1620	Carme Llauredó Milà, Selva del Camp.	1671	Josep Ripoll, Vendrell.
1621	Ferran Martí, Barcelona.	1672	Maria Roig, Reus.
1622	Pilar Escarré, Barcelona.	1673	Josep Carbonell, Barcelona.
1623	Adelaida Abelló Sentís, Barcelona.	1674	Enriqueta Galcerán, Falset.
1624	Maria Ocon Font, Sabadell.	1675	Conxa Galcerán, Falset.
1625	Rosa Domenech, Barcelona.	1676	Anton Casadellà Coll, Olot.
1626	Montserrat Comas, Terrassa.	1677	Montserrat Casadellà, Olot.
1627	Damià Bertran, Barcelona.	1678	Maria Mercè Devessa, Olot.
1628	Josep M.* Roma Roig, Barcelona.	1679	Rosa Camí, Lleida.
1629	Ramon Costa, Barcelona.	1680	Maria Cudinach, Vich.
1630	Rosa Artizà Geli, Barcelona.	1681	Maria Teresa Almirall, Barcelona.
1631	Maria Sagrera, Barcelona.	1682	Joaquím Aroca, Espluga de Llobregat.
1632	Mercè Manadé, Barcelona.	1683	Teresa Abad Font, Sabadell.
1633	Angela Viñals, Barcelona.	1684	Rosa Padrona, Sant Feliu de Guixols.
1634	Concepció Puntí, Vich.	1685	Ramon Codina, Gironella.
1635	Ramon Ordeig Terricabras, Vich.	1686	Nuria Ventura Gendrou, Barcelona.
1636	Manuel Güera Bardina, Sant Pol de Mar.	1687	Joaquím Sala Pons, Hospitalet de Llobregat.
1637	Jaume Talamós Casellas, Sant Pol de Mar.	1688	Joan Tarafa Morgades, Torrelles de Foix.
1638	Josepa Castells Ramon, Vilassar de Mar.	1689	Lluís Morgades Tarafa, Torrelles de Foix.
1639	Carolina Juncà, Mataró.	1690	Joaquím Sagrera Suñé, Tordera.
1640	Salvador Riu, Sant Esteve de Palautordera.	1691	Joan Gamissans, Copons.
1641	Francesc Durán Rodriguez, Barcelona.	1692	Emili Font Font, Copons.
1642	Antònia Coll, Sant Pol de Mar.	1693	Josep Roig Zaragoza, Espluga de Francolí.
1643	Josepa Solsona, Barcelona.	1694	Dolors Paloma Rovira, Villastrell.
1644	Josep M.* Palau Bros, Sant Jaume dels Dormenys	1695	Dolors maria Briansó, Barcelona.
1645	Concepció Sagrera, Barcelona.	1696	Manuel Ramos, Barcelona.
1646	Rafel Patau Miret, Barcelona.	1697	Ramon Ferré Torres, Plà de Cabra.
1647	Francisca Esquerrà, Barcelona.	1698	Manuel Gelabert Mafà, Barcelona.
1648	Teresa Alsinet Fustó, Borges Blanques.	1699	Ignaci Batalla Cusidó, Terrassa.
1649	Demetri Fibla Vallvey, Queralt.	1700	Maria Rosa Maluquer Maluquer, Barcelona.
1650	Joan Puig Ametller, Sant Feliu de Guixols.	1701	Joaquím Puñet Compte, Montroig.
1651	Antònia Sabat, Colonia Güell.	1702	Pau Guimet Prats, Lleida.
1652	Maria Sirera, Mataró.	1703	Josep Aymerich Balcell, Barcelona.
1653	Maria Angela Capdevila, Sant Joan de Mediona	1704	Ramon Medrano Llagostera, Barcelona.
1654	Amadeu Boncompte, Terrassa.	1705	Pere Vilalta Serrat, Barcelona.
1655	Josepa Sueiras Lloret, Tarragona.	1706	Francesc Bigorra Montserrat, Vilabertr.
1656	Jaume Todó Solé, Corbera d'Ebre.	1707	Ignaci Panadés, Vilabertr.
1657	J. A. Xelma Closas, Barcelona.	1708	Maria Mestres, Barcelona.
1658	Mercè A. Closas, Barcelona.	1709	Camil Barceló, Palamós.
1659	Joan Ruvira, Vich.	1710	Maria Badia, Valls.
1660	Fina Closas, Barcelona.	1711	Teresa Alcoberro Lligé, Barcelona.
1661	Miquel Llumbart Guimerà, Barcelona.	1712	Montserrat Orriols Mont, Barcelona.
1662	Joan Ribot, Barcelona.	1713	Carme Massagué Esplugas, Barcelona.
1663	Joan Puig Figula, Gironella.	1714	Bonaventura Pardiña Pascual, Barcelona.
1664	Josep Rodriguez, Berga.	1715	Teresa Riera Garcia, Prats de Lluusanés.
1665	Josep M.* Barceló, Barcelona.	1716	Josep M.* Cardona Palau, Barcelona.

ADVERTIM

als llegidors que havent tramès el butlletí ens escriuen reclamant-nos els presents, que fins que s'hagin publicat tots els noms respectius, no comença-

rem a enviar-los. Serveixin, doncs, aquestes ratlles com a aclaració a tots aquells que se'ns dirigeixin impacientment.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ DE JOVENTUT CATALANA

Barcelona, un mes.	1'10 Ptes.		Províncies, sis mesos.	7'—	,
Províncies, un any.	13'50	,		tres	, 3'50

(Pagament a la bestreta)

PRIMERES COMUNIONS

El millor assortit en devocionaris, rosaris, medalles i altres objectes religiosos els trobareu a la

Editorial Poliglota

Petrítxol, 8

: Imprimim els recordatoris en tres dies :

Consulteu els nostres preus abans de fer els vostres encàrrecs i us convencereu que som la casa que té el millor assortit i els preus més reduïts

Próxima obertura dels establiments

RADIO-LOT

Passèig de St. Joan, 17 i 19

Concesionari de la marca **BELL**

Trasmisors, receptors, telèfons i tots els accessoris més moderns de la radiotelefonía.
Piles LOT per a timbres, telèfons, llum i especials Radio LOT per la radiotelefonía d'alt i baix voltatge en totes les seves aplicacions — Làmpares, llinternes i magnets de mà.
Única casa en Espanya especialitzada en el ram de llum elèctrica portàtil.

Exposició i venda:

SUPREMA : Pelayo, 56 — BARCELONA

GRANS MAGATZEMS SANTA EULALIA

BOQUERIA 1, 3 i 5 i
CARDENAL CASANAS 2

Bonics models
en trajos especials
per a
Primera Comunió

Trajos de tota
mena per a nen

Compari els
nostres preus i
veurá que venem
molt barat

Nota: Tots els dijous a la tarda
de 4 a 7, regalem magnífiques bombes als
nens dels nostres compradors